

et meget lille Blækhush, den højtærede Justitsminister kommer til at bruge med Hensyn til de kvindelige Straffanger, for saa vidt jeg ved, er det meget faa Kvinder, der er dømt til over 8 Aars Frihedsberøvelse. Jeg tror, Tallet i sin Tid var 7—8, og saa at have et særligt Tugthus for disse Kvinder, hvor ogsaa Navnet skal være afgørende, forekommer mig umuligt.

Jeg synes, det hele er irrationelt, og jeg skal nævne endnu en Grund. Man skulde jo tro, at de, som herefter fik Tugthusstempelet paa sig, var de allerværste Forbrydere, men det er det ikke. Ifølge Straffelovforslaget er der nogle, som er værre, nemlig de, som er uforbederlige, og som skal indespærres paa Arbejdshus paa ubestemt Tid eller eventuelt skal ind paa en Sikkerhedsanstalt. Altsaa, netop de allerværste Forbrydere bliver oven i Købet taget bort fra Horsens og kommer over i Nykøbing. Saa bliver der tilbage nogle, om hvem man dog kan formode, at de kan forbedre sig, og som ikke behøver at være værre end de andre. Derfor er jeg en Modstander af, at en Del Forbrydere skal have et særligt Tugthusstempel paa sig, og jeg haaber, det maa kunne undgaas. Men jeg indrømmer, at den højtærede Justitsminister er konsekvent, naar han siger, at det kun skal anvendes paa en begrænset Mængde, og derfor vil anvende det paa saa faa som muligt. Det kan være rigtigt, men jeg synes, at samtidig maa hele Argumentationen falde, saa bliver det umuligt at gennemføre, som Forholdene faktisk er, bl. a. ogsaa overfor Kvinder.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg vil fremdrage, nemlig Spørgsmaalet om Løsladelse paa Prøve og derunder Fængselsretten. Den højtærede Justitsminister har ogsaa med Hensyn til Løsladelse paa Prøve fulgt Kommissionen; det er kun godt, og jeg haaber, det Institut skal komme til at virke. Løsladelse paa Prøve har et dobbelt Formaal, det er dels en Karaktergivning, et Opdragelsesmiddel for dem, der sidder i Anstalterne, at de skal opføre sig godt, saa længe de er der, men samtidig er det et Afstivningsmiddel for dem, der kommer ud. Det er de to Formaal, men de to Formaal vil tidt komme til at modarbejde hinanden. I visse Lande har man to forskellige Institutter, herhjemme har vi kun det ene Institut, og det medfører, at det er Afstivningssynspunktet, man har lagt Vægt paa; det skal afstive dem, naar de kommer udenfor Fængselet, og saa tager man dem, selv

om de ikke har opført sig absolut godt i Fængselet, medmindre deres Forhold viser, at de ikke bør løslades — der kræves altsaa ikke noget positivt, der taler for Løsladelsen, men forlanges kun, at der ikke maa være noget, der udtrykkelig taler i modsat Retning.

Det er godt, vi faar disse Bestemmelser, og jeg haaber, Forholdet mellem Domstolene og Administrationen bliver godt; hvis ikke, er hele Institutet paa Forhaand dømt til at blive mislykket. Naar det bliver saaledes, at Straffetiden kan nedsættes med en Trediedel — naar Vedkommende er dømt paa Livstid, ligger det udenfor, men ellers skal den dømte kunne slippe for en Trediedel —, og hvis Domstolene saa faar den Mening, at Administrationen anvender dette Institut forkert, vil de, selv om de ikke har noget at gøre med den Side af Sagen, let komme til i Forvejen at lægge en Trediedel til en Persons Straf, fordi de mener, at den Mand nu en Gang skal i Fængsel i f. Eks. to Aar. Det vil være uheldigt, hvis der opstaar et saadant Modstæningsforhold. Den Rabat, der er Tale om, skal Manden ogsaa virkelig have, og Domstolene maa ikke i Forvejen have lagt noget til den Straffetid, de vilde have idømt i Tilfælde af, at Institutet ikke eksisterede. Men hvis det virker godt, tror jeg, Institutet absolut er at anbefale, og jeg er enig med Justitsministeren i, at det ikke er heldigt at have en Lovbestemmelse om, at vedkommende skal optages paa Optagelseshjem; det, det gælder om, er, at han kommer under frie Forhold, bort fra dem, der før har været paa Forbryderbanen.

Det at løslades paa Prøve er altsaa et Institut, som skal udvikle, og jeg haaber, det vil komme til at virke godt. I denne Forbindelse er Spørgsmaalet om Fængselsretten opstaaet. Den højtærede Justitsminister er imod denne Fængselsret, som er opstillet i Kommissionsudkastet. Jeg for mit Vedkommende tror, at man i Kommissionens Udkast er gaaet noget for vidt, det viser sig ogsaa, at den Tanke, som Professor Torp har gjort sig til Talsmand for her i Landet, er blevet mere udvidet i det sidste Kommissionsforslag end i hans oprindelige Forslag. Jeg mener, at der kunde være Grund til at begrænse Fængselsretten, det er maaske overflødigt at anvende den paa de rent løbende Sager, altsaa netop Spørgsmaal om Løsladelse paa Prøve, der skal gaa ind som et normalt Skridt i hele Fængselsordningen.